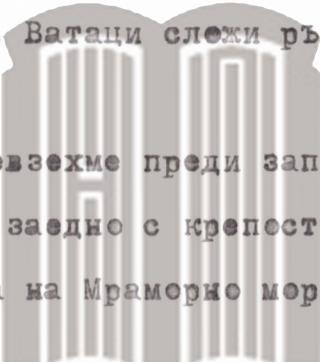

Вечният съвет се събра на приятелска и братска трапеза. След като изпратиха царица Аина, заедно с новопосвяченния патриарх и свитата им, както и всички високи гости и сватбари, двамата царски сватове седнаха един до други на средата на дългата маса, край коите бяха засели места всички тяхни велики и мали вейводи.

Иоан Дука Ватаци първи пи изздравица по тракийски, от един по-златен рог от бик. Оставил го до половината недопит и го подаде на българския самодържец. Тъй те се побратимиха по бранен обичай.

След яденето и пиенето, в кулата на Галиполската крепост се оттеглиха най-знатните военачалници, за да уговорят подялбата на земите. Разпериха връз една маса картата на бойните действия и двамата царе сведоха чело над нея. Ватаци сложи ръка върху галиполския полуостров и каза:

- Всичко това ние превземем преди започването на общата бран. Затова целият полуостров, заедно с крепостта Галипол и град Мадит, както и градовете по брега на Мраморно море, няма да влизат в делбата...

Севастократорът Александър се спогледа с брата си. И на двамата мина през ума една и съща мисъл: ако латините не знаеха, че сме съюзници и не се бееха от нас, едвали вие щяхте тъй лесно да превземете тия градове от изплашения враг...

Ала прехапаха устни. Не казаха нищо. Защето друга мисъл се загнезди в тях, по-ядовита, по-опасна от първата.

Явно бе намерението на никейците. Да се промъкват постепенно по брега на Мраморно море към Босфора.

Войводата Никифор Тарканиот, одързостен от мълчанието на българите, песочи една крива чърта на картата и каза:

- Това ще бъде границата между България и Никей: на запад реката Хебър, а на изток град Ганос. От тези две места, като се обазува